

Een andere tijd

Eerste druk 2019

© R. Anouke van der Wart

Correctie en redactie: Mireille

ISBN: 9789402186895

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*Met dank aan mijn Mireille voor alle hulp
in het corrigeren en redigeren
en haar ideeën als ik weer eens in de knoop zat.*

Een andere tijd

Hoofdstuk Een

Heel langzaam doe ik één oog open en kijk op de wekker. Kwart over negen, dat is niet verkeerd voor een vrije zaterdag.

Ik sla het dekbed van mij af, sta op en doe de gordijnen open.

De stralende zon doet bijna pijn aan mijn ogen.

Ergens geloof ik mijn ogen niet. De afgelopen dagen was het snertweer, regen, koud, harde wind en dat in juni.

Maar nu is het strakblauw en zo goed als windstil.

Ideaal weer om naar de club te gaan.

Ik pak mijn mobiel en bel. Jeroen neemt op.

“Hallo Jeroen, met Pip.”

“Goedemorgen Pip, jij bent er vroeg bij!”

“Ik geloofde mijn ogen niet toen ik net naar buiten keek.”

“Ja, het is echt superweer. Jij wilt ook komen?”

“Goh, hebben er al zo veel gebeld dan?”

“Ik zit al meer dan een half uur aan de telefoon. Er zijn ook vijf nieuwelingen aan het trainen. Je kunt ervan uitgaan dat het een drukke dag wordt.”

“Daarom belde ik ook gelijk. Ik ben er met ongeveer een uur. Kun je me plaatsen voor tweemaal en liefst een beetje hoger dan drie of vierduizend?”

“Ik heb er al een paar voor wat hoger. Rens en Barb vroegen er ook al om, zodat ze wat konden trainen.”

“Geweldig, die willen zeker naar zeven of achtduizend. Ik doe met ze mee.”

“Oké Pip, dan zie ik je straks. Ik zal aan Rens en Barb doorgeven dat je met hen meedoet. Doei doei.”

Ik leg mijn mobiel weg en ga de badkamer in voor een snelle douche. Mijn haar laat ik zitten, dat heeft vandaag toch geen zin. Ik gun mezelf vijf minuten onder de douche en gewikkeld in een handdoek laat ik mezelf opdrogen terwijl ik ontbijt. Binnen een half uur ben ik aangekleed en pak mijn spullen voor de dag. Eigenlijk staat die tas altijd klaar, maar ik controleer hem toch. Harnas, parachute, overall en een overall met vliegcapaciteiten, schoenen, helm en een hoogtemeter. Alles zit erin en is schoon. Nadat ik mijn jack heb aangetrokken gooi ik de tas als een rugzak op mijn rug, pak mijn helm en loop naar de garage waar mijn motor staat. Doordeweeks en naar mijn werk gebruik ik een klein en handzaam autootje dat nog nieuw genoeg is om er volledig op te vertrouwen. In het weekend en op vakantie neem ik, als het even kan, de motor. Het is best een zware, maar ik voel me er veilig op. Snel reken ik terug hoe lang ik al motor rij. Vanaf mijn negentiende. Ik ben nu dertig dus al een goede elf jaar. Ik start de motor, zet de helm en mijn zonnebril op. Even later draai ik de snelweg op, op weg naar Vliegveld Hilversum. Het is druk op de weg, zeker voor een zaterdag. Ik ben niet de enige die van het mooie weer wil genieten. De mensen die een cabrio hebben rijden open met hun gezicht vol in de zon. Een blik op de klok van het instrumentenpaneel doet mij meer gas geven. Het laatste wat ik wil is dat ik net te laat ben voor mijn eerste sprong.

Vrienden van mij op de opleiding Virologie/Toxische Neurologie haalden me een paar jaar geleden over om eens met hen mee te gaan. Zij sprongen al een aantal jaren.

Ik dacht dat het niets voor mij zou zijn, maar na een dagje meekijken, meevliegen en ze zien springen wilde ik niets liever dan het zelf ook doen.

Binnen een maand deed ik de basiscursus en maakte mijn eerste sprong. Nu, een goede vijf jaar later, heb ik er al honderden op mijn naam staan en ik geniet nog van elke sprong, al zijn de hogere, dus boven de vijfduizend voet, leuker dan de standaard drieduizend vijfhonderd voet die voor de beginners is gereserveerd.

Mijn mooiste was er één vanaf een hoogte van twaalfduizend voet, een goede vier kilometer. Het was een warme dag, hartje zomer, maar wij waren gekleed op een temperatuur van zestien graden onder nul, wat het op die hoogte was. Vanaf die hoogte is de wereld wel heel erg klein. De bedoeling was om een paar figuren te draaien, maar ik was zo onder de indruk van de hoogte en het wolkendek dat zich onder ons uitstreekte, dat ik dat bijna vergat.

Ondertussen ben ik op de club aangekomen, parkeer mijn motor en zet mijn helm af. Vrijwel direct word ik begroet door andere springers. Het is tenslotte maar een klein wereldje.

Binnen staat Jeroen en schrijft iets op het bord dat aangeeft wie er in welke stick zit. Een stick is een groepje dat samen het vliegtuig vult en meestal ook op dezelfde hoogte springt, maar dat hoeft niet.

Met de tas over mijn schouder loop ik naar hem toe.

“Hey stuk, hoe hoog mag ik straks?”

Met een lach draait hij zich om en wijst naar het bord.

Wow, mijn ogen worden groot. De eerste is op achtduizend en de tweede zelfs op tienduizend voet.

“Je bent een schat, geweldig Jeroen.”

Ik vlieg hem om zijn nek en geef hem een klapzoen op zijn wang.

“Dat heb ik toch goed gedaan voor je hè?”, zegt hij met een lach.

Zelf mag hij na een ongeluk waarbij hij zijn rechterbeen ernstig beschadigde, niet meer springen maar dat weerhoudt hem er niet van om zich voor de club te blijven inzetten. Na het ongeluk en de daarop volgende revalidatie heeft hij zijn vliegbrevet gehaald en hij vliegt heel regelmatig de Pilatus P6 van onze club. De PH-OTB oftewel de Oscar Tango Bravo. Zo kan hij ervan blijven genieten.

In de kantine is het ook behoorlijk druk. Ik zet mijn tas in de kamer waar ook de parachutes van de club hangen. Toen ik na de opleiding wist dat ik ermee door wilde gaan was een eigen parachute met harnas en verplichte reserveparachute mijn eerste wens.

Op een zaterdag ben ik naar een parawinkel gegaan en heb de tijd genomen om alles goed uit te zoeken. Naar prijzen keek ik toen niet; het moest goed zijn. En op die keuze ben ik nog steeds trots. De hoofdparachute, een rechthoekig model heeft mij nog geen enkele keer in de steek gelaten, zodat mijn reserve nog volledig ongebruikt is. Mijn eerste vrije val met een parachute van de club verliep wel wat anders dan ik verwacht had. Bij het openen van de parachute na een vrije val van een paar seconden gebeurde er niet zo veel.

Ik keek ophoog en zag dat de parachute zich niet geopend had.

Het was een zogenaamde ‘streamer’, waarbij de parachute als een soort schoorsteenpijp boven je blijft en zich niet uitvouwt.

Gelukkig had ik nog meer dan genoeg hoogte om dat te doen wat er in de training ingestampt was.

Om te voorkomen dat je reserveparachute in de hoofdparachute verward raakt en je daarmee reddeloos verloren bent, koppel je eerst je hoofdparachute af, waarna je een seconde of twee-drie door valt voor je je reserve opent. Ik bleef heel rustig, deed alles precies zoals me geleerd was en landde veilig in een boom. Dat heb ik nog heel lang moeten horen.

“Hoi Pip, koffie?”, vraagt Hans die achter de bar staat.

“Lekker Hans, ik ben hier nogal snel heen gegaan, gezien het mooie weer. Heb nog geen tijd voor koffie gehad.”

“Alsjeblieft dokter”, zegt Hans een beetje plagend terwijl hij een heerlijke cappuccino voor me zet.

“Ga je ook nog omhoog straks?”, vraagt hij er achteraan.

“Ja, met Rens en Barb, twee keer. Eén naar achtduizend en één naar tienduizend.”

“Klinkt goed Pip, gaan jullie figuren oefenen?”

“Nog geen idee, ik heb ze nog niet gesproken dus dat hoor ik wel.”

“Succes meis!” En Hans draait zich weer om, om anderen van drinken te voorzien. Volgens de regels van de Luchtvaart en de club wordt er geen alcohol geschonken. Uitsluitend koffie, thee, water en frisdrank en met oog op de veiligheid is er ook niemand die zich daaraan ergert.

Ik blijf even op de kruk zitten om mijn cappuccino op te drinken en rond te kijken wie er allemaal zijn.

Ook veel nieuwe gezichten van mensen die er pas kort bij zijn.

Mij zien ze als ‘ouwe garde’ en te ervaren om mee te praten.

Zo’n scheiding vormt zich automatisch.

Dan staat Barb plots voor me.

“Dus hier ben je, ik zocht je al!” En ze geeft me drie zoenen.

Barb en ik zijn vanaf het begin al bevriend geraakt.

Ik was en ben nog steeds single, mede door mijn studie en drukke baan. En in plaats van in de weekenden uit te gaan zit ik meestal hier op de club, wat niet echt heel goed is voor je sociale leven aangezien je je altijd met dezelfde personen ophoudt.

Barb is sinds twee jaar met Rens en ze wonen ook al samen. Het is op het oog een leuk stel en daar ben ik blij om.

In mijn begintijd bij de club heb ik een korte affaire met Barb gehad wat haar duidelijkheid gaf omtrent haar voorkeur en die lag op dat moment niet bij vrouwen.

Zonder problemen zijn we er toen mee gestopt en gewoon goede vriendinnen gebleven. Een voorkeur die jou niet uitkomt kun je tenslotte iemand niet verwijten.

Maar leuk en aantrekkelijk vind ik haar nog steeds en ik plaag haar er graag mee omdat ze dan zo'n heerlijk rood hoofd krijgt.

“Hebben jullie plannen om figuren te oefenen?”, vraag ik maar gelijk.

“Daar wilde ik het net met je over hebben”, zegt ze.

“Je ziet er vandaag weer fantastisch uit liefje”, zeg ik express met een wat zwoele stem, waarop Barb meteen een kleur krijgt en zich ongemakkelijk voelt.

“Toe nou, je weet dat ik er niet tegen kan als je dat doet.”

Ik kan het niet laten er nog even mee door te gaan.

“Ben je bang dat ze het aan je kunnen zien dat we lovers zijn geweest?”, vraag ik zachtjes in haar oor.

“Nee, helemaal niet. Dat is al een paar jaar geleden en als je zo doet voel ik me ongemakkelijk want je weet best dat ik je nog leuk vind.”

Nu is het mijn beurt om verbaasd te zijn en te kijken.

“Goh? Vind je mij nog steeds leuk? Dat wist ik echt niet, ik zat je gewoon een beetje te plagen.”

Nu staat ze heel dicht bij me en kijkt nog steeds ongemakkelijk.

Ze kijkt om de paar seconden over haar schouder of Rens er niet aankomt, al weet hij van de hoed en de rand en heeft hij er geen enkel probleem mee, maar toch.

Ik pak haar onderarmen vast en leg ze op m'n schouders.

Mijn mond is vlakbij de hare.

“Ik gun je echt alle geluk en ben niet jaloers op Rens maar ik vind je echt nog heel leuk.” En zoen haar zachtjes op haar mond.

Barb houdt haar mond en ogen gesloten en weet niet wat ze moet doen. Dan laat ik haar los en ga weer rechtop zitten.

Ook Barb doet haar ogen open.

“Dank je wel liefje”, zeg ik zachtjes. “Ik wist echt niet dat er nog een restje van ons is achtergebleven maar ik vind het fijn om dat te horen.”

Barb schraapt haar keel en zegt: “Dat is toch niet zo gek, het was heel fijn samen, veel fijner dan met Rens, maar ik had seksueel nu eenmaal liever een man. Daar kon ik ook niets aan doen.”

Ik zie aan haar ogen dat ze het meent. Nooit heb ik de afgelopen tijd ook maar vermoed dat ze nog gevoelens voor me heeft.

“Uh, weet Rens het ook?” Ik kijk haar vragend aan.

“Ja, het maakt hem niet uit. Hij is met z'n werk, zijn klassieke auto en met springen bezig. Dat is het belangrijkste voor hem.”

“Dan mist hij het belangrijkste”, zeg ik met nadruk.

Barb kijkt nog wat verdrietig en dat raakt me.

In een opwelling sta ik op, pak haar hand en met een “kom mee” sleur ik haar het kamertje in waar de parachutes liggen. Ik trek haar dicht tegen me aan nadat ik de deur op slot heb gedraaid.

“Niemand zou iets anders boven jou moeten plaatsen. Je bent lief, leuk, knap en intelligent. Rens maakt een grote fout!” Mijn stem klinkt boos, want dat ben ik ook. Dit verdient ze niet.

Dan rollen de tranen over haar wangen.

Nu breekt mijn hart. Ik trek haar tegen me aan en voor ze ook maar iets kan zeggen of doen, zoen ik haar vol op de mond.

Ze reageert meteen en ik proef haar zoute tranen in mijn mond.

De zoen is haast hongerig, van beide kanten.

Als ik me heel zachtjes terugtrek legt ze haar hoofd op mijn schouder en huilt zachtjes door.

Dan rammelt er iemand aan de deur, want die snapt niet waarom deze deur die normaal gesproken altijd open is, nu ineens is gesloten.

“Momentje!”, roep ik en veeg de tranen van haar gezicht.

Ik neem haar gezicht in mijn handen.

“Wat er ook gebeurt, ik ben er altijd voor je en nu gaan we er een fijne dag van maken. Vanmiddag kijken we wel verder.”

Met Barb’s hand in de mijne doe ik de deur open en kijk in het verbaasde gezicht van Steven.

“Wat was dit nou?”, vraagt hij. “En waarom was de deur op slot?”

“Vrouwenzaken Steef”, zeg ik en met Barb nog aan mijn hand lopen we weg, Steven verbaasd achterlatend.

In het gangetje draai ik mij om geef haar een zakdoekje.

“Hier, droog je tranen, voor iedereen gaat vragen wat er is.”

In een klein kwartiertje is het weer zoals het vroeger was, een situatie waarin wij ons beiden gelukkig voelden.

Zij is niet zo van het initiatief nemen en omdat ik dat wel ben liet ze mij gaan en voelde zich in deze verdeling op haar gemak.

Een blik op mijn horloge vertelt dat we nog ruim een half uur hebben voor we vliegen.

“Kom, dan drinken we nog wat voor we de lucht in gaan.”

Barb kijkt alweer blij en loopt achter me aan de kantine in.

Hans ziet ons binnenkomen en wenkt Barb.

“Rens is al weg, hij kon je niet vinden maar zijn werk belde. Er schijnt een noodsituatie te zijn, dus hij is gelijk vertrokken.”

“Oh, maar dan vermaken we ons zelf wel Hans, maar bedankt voor het doorgeven”, geef ik als reactie. Barb glimlacht alleen maar.

Ik kijk snel naar haar. Dat arme kind heeft al die tijd op haar tenen moeten lopen. Ik zal haar vandaag weer eens laten zien dat het ook anders kan.

Barb kijkt me aan met een blik van: ‘wat moeten we nu?’

Al zittend op een kruk trek ik haar tussen mijn benen en zeg: “We hebben hem helemaal niet nodig om het naar onze zin te hebben en jij al helemaal niet. Hij heeft weer eens bewezen waar zijn interesses liggen.”

Barb wil heel even een verdrietig gezicht trekken, maar dat verhinder ik.

“Van wat ik van je gehoord heb is hij jou helemaal niet waard. Jij verdient veel en veel beter. Ik weet ook dat ik dat voor je kan zijn als je zou willen.”

“Dank je wel Pip”, zegt ze zachtjes. “Jij bent altijd geweldig voor me geweest. Daar heeft Rens nooit aan kunnen tippen en eerlijk gezegd blijk ik dat een heel stuk belangrijker te vinden dan het geslacht.

Jij laat in tien minuten meer liefde aan mij zien dan hij in een jaar heeft gedaan. Mijn liefde voor jou is nooit echt weggegaan, ik wilde er alleen niet naar luisteren. Maar de tijd die we samen waren heb je me altijd blij en gelukkig gemaakt en dat is toch veel belangrijker dan zo'n stomme piemel."

Van de manier waarop ze dat zegt schiet ik in de lach.

"Ik meen het echt hoor", zegt ze nog, in een poging zich te verdedigen.

"Oh schatje, ik lach je niet uit! Het is alleen de manier waarop je dat over die piemel zegt."

Nu schiet Barb ook in de lach. "Ja, maar het is ook zo."

"Als iemand me dit vanochtend zou hebben verteld dan had ik het nooit geloofd, maar zeg je nu dat je bij me wilt terugkomen?"

Barb kleurt en buigt haar hoofd.

"Ja, vind je dat stom?"

"Stom? Ik vind het heerlijk! Je bent ook zo'n schat. Hoe zou ik nou niet blij kunnen zijn?"

Ik trek haar weer tegen me aan en zoen haar, midden in het zicht van alle mensen in de drukke kantine.

Barb kijkt me aan met een stralende glimlach.

"Zo dames", zegt Hans, "dat was een tijd geleden, maar heb ik hier de hereniging gezien van twee geliefden na een lange tijd?"

Ik kijk Hans aan. "Je hebt het helemaal goed Hans en het komt voor mij als net zo'n verrassing als voor jou. Een half uur geleden wist ik nog van niets!"

"Maar zo te zien zijn jullie er heel blij mee", zegt hij nog.

"Dat zeker Hans", zegt Barb stralend terwijl ze met haar hoofd op mijn schouder ligt.

Op dat moment klinken onze namen uit de speaker. Het is tijd om op te stijgen.

“Kut!”, zeg ik iets te hard. “Kom op, met een noodvaart de spullen pakken!”

Met de parachutes over onze ene schouder, de overall over de andere en de helm in onze vrije hand rennen we het veld op naar het vliegtuig waar drie anderen al op ons zitten te wachten.

“Sorry, sorry”, zeg ik, “we zijn de tijd vergeten!”

Snel klimmen we de Pilatus in en doen de deur dicht.

We kijken elkaar aan en beginnen te lachen.

Ik buig naar voren en zoen Barb op de mond.

Een van de anderen, Agnes, kijkt ons verbaasd aan.

“Zo, is het weer aan tussen jullie?”

“Inderdaad, daarom waren we ook wat te laat.”

“Dat is nieuw voor me. Hoelang zijn jullie dan weer samen?”, vraagt Agnes nog.

Ik kijk haar met een grote lach aan.

“Een half uur, daarom waren we te laat.”

Dan is er geen gesprek meer mogelijk door het lawaai, omdat de piloot gas geeft. Wij gebruiken deze tijd om onze overall aan te doen, de parachute om te hangen en de helm met stof- en windbril op te zetten.

Aangezien wij het laatst waren met instappen zitten we op de grond en gaat Barb tussen mijn benen zitten met haar rug naar mij toe.

Agnes lacht en steekt haar duim op en wij lachen terug.

Met handgebaren vraagt Agnes hoe hoog we gaan.

Ik steek acht vingers op.

Ze maakt een gebaar van 'oké' en gebaart naar zichzelf en de twee anderen dat zij dezelfde hoogte hebben gekozen.

Ik lach: "Dat wordt gezellig, een beetje dollen in de lucht."

We merken dat we hoger komen.

Naarmate we hoger komen gaat het ademen zwaarder.

Bijna op de springhoogte aangekomen doen we de schuifdeur van het vliegtuig open en een golf ijskoude lucht stroomt binnen.

Iedereen krijgt even een koude rilling.

Dan draait de piloot zich om en geeft het teken dat we er zijn.

Barb doet haar hoofd omhoog en naar achteren en ik zoen haar op haar wang, geef een klap op haar schouder en trek haar om.

Zoals we zaten vallen we het vliegtuig uit om daarna onmiddellijk de stabiele valhouding aan te nemen.

Ook de andere drie zijn eruit gedoken en vallen vlakbij ons.

Het vliegtuig heeft een stijle duik ingezet en valt zo goed als met dezelfde snelheid met ons mee.

Wij hebben ondertussen een kring gemaakt.

Dan maakt Barb zich los, trekt haar benen op en begint met kopje duikelen.

Een blik op de hoogtemeter geeft aan dat het, zoals altijd, veel te snel gaat en ik stuur richting Barb, die net weer in stabiele valhouding ligt.

Ik pak haar handen en nu vallen we recht tegenover elkaar.

Met mijn mond maak ik een zoengebaar, wat zij ook doet. Dan laten we elkaar los en openen onze parachutes.

We hangen een meter of dertig uit elkaar en de anderen daar weer een meter of vijftig achter.

We kijken naar de grond waar we zijn en waar we kunnen landen.

Naast de landingsplaats staat een windvaan, zodat we weten uit welke hoek de wind komt.

Net als vliegtuigen, landen ook parachutisten altijd tegen de wind in om de voorwaartse snelheid zo laag mogelijk te krijgen.

Barb en ik landen bijna naast elkaar.

Na de landing is het eerste wat je doet, je omdraaien richting je parachute die op de grond ligt en die raap je zo snel mogelijk bij elkaar.

Dit doe je om te voorkomen dat een eventuele windvlaag er vat op krijgt en je meesleurt over het veld.

Gelukkig is het bijna windstil en hoeven we ons niet te haasten.

De parachute als een grote hoop textiel voor ons houdend, lopen we de hangar in, waar we de parachute en de lijnen eerst uitspreiden en daarna weer netjes opvouwen in het harnas.

Klaar voor de volgende sprong.

Onder het vouwen door kijk ik opzij naar Barb, die ondanks dit saaie, maar oh zo belangrijke karweitje met een grote glimlach op haar gezicht zit.

“Liefje”, zeg ik en ze kijkt naar me om.

“Het is fantastisch wat er vanochtend is gebeurd, maar heb je enig idee hoe je nu verder wilt gaan?”

Barb stopt met vouwen.

“Dat van vanochtend heeft mij duidelijk gemaakt dat het tussen mij en Rens voorbij is. Eigenlijk is het nooit ‘iets’ geweest. Hij heeft nooit tijd voor ons of voor mij. En zoals ik al zei krijg ik van jou in tien minuten meer aandacht en liefde dan van Rens in een heel jaar. Ik weet zelfs zeker dat hij het een opluchting zal vinden. Hij heeft het nooit zo hard gezegd, maar als vrijgezel was hij veel gelukkiger. Dit was een

experiment dat voor beiden niet uitpakte zoals we hoopten. Daarom ben ik zo blij dat je nog gevoelens voor me hebt, want eerlijk gezegd miste ik je na een paar weken al. Ik durfde het alleen niet te tonen, omdat ik er wat van wilde maken. Maar dat heeft niet geholpen.

Rens neem ik nu niets meer kwalijk hij is zoals hij is en ik weet zeker dat hij het op zijn manier ook heeft geprobeerd. Naar buiten toe hielden we altijd de schijn op van een gelukkig stelletje, wat we eerlijk gezegd nooit geweest zijn. Nu zal ik dus zo snel mogelijk woonruimte moeten vinden.”

Stil heb ik naar haar uiteenzetting geluisterd.

Oké, ik had mijn emoties dus verdrongen en gunde haar het beste, maar om eerlijk te zijn prikte het me wel. Daarom laaide het vuur meteen weer op toen we elkaar kusten. Wat kunnen mensen zichzelf toch in de maling nemen en hun eigen gevoel negeren.

Ik kijk haar aan en smelt bijna. Wat is het toch een schatje.

“Woonruimte zoeken? Ben je mal, dat heb je al. Bij mij natuurlijk!

Nu we zo ‘out of the blue’ weer samen zijn wil ik je ook geen seconde meer missen!”

Terwijl ik dit zeg voel ik de tranen van ontroering branden.

Hoe bedoel je: met jezelf worden geconfronteerd!

Dan loopt Barb op me af, gaat naast me op haar knieën zitten en trekt mijn hoofd naar haar toe. Nu is het mijn beurt om de tranen te laten lopen. En zo zitten we even volledig in ons eigen wereldje, aan de zijkant van een hangar, waar nog veel meer mensen rondlopen die ieder met hun eigen klusjes en gedachten bezig zijn.

Na een paar minuten zijn ook bij mij de tranen opgedroogd. Ik kijk Barb aan met nat gehuilde ogen en schiet in de lach.

“Wat zijn we ook een stelletje emo-trutten hè?”

“Maar wel blij en gelukkige emo-trutten”, zegt ze met overtuiging.

“Ik heb een idee”, zeg ik. “We laten de tweede sprong zitten, gaan naar huis, even helemaal samen zijn en dan neem ik je vanavond mee uit eten. Hoe klinkt dat?”

“Een fantastisch idee!” Barb kijkt me enthousiast aan.

Ongelofelijk hoe je leven en liefde in twee uurtjes kunnen veranderen.

“Kom op,” zeg ik, “vouw jij even door, dan ga ik naar Jeroen en zeg dat we nu naar huis gaan. Dan kan iemand anders onze plaats innemen.”

Ik sta op, veeg mijn ogen nog even goed droog en ga op zoek naar Jeroen die ik buiten de hangar vind.

Met een “Hoi Pip!” begroet hij me.

“Hoi stuk!”, zeg ik terug. Jeroen is een wat jongere leuke man die best wel knap is, maar hij is gelukkig niet arrogant of zo.

Er zijn meerdere vrouwen in de club die met hem wel eens een beschuitje zouden willen eten. Van mij weet hij dat mijn voorkeur niet bij mannen ligt, waardoor we op een leuke en ontspannen manier met elkaar omgaan.

“Wat heb ik nu van de roddelpers gehoord? Ben je weer met Barb? Daar wisten we niets van.”

“Ik ook niet, het gebeurde vanochtend zomaar volledig spontaan. Daarom wilde ik ook even onze tweede sprong afzeggen. Emotioneel is het nu een beetje een achtbaan. Wel op een positieve manier, dat wel. Maar het heeft ook flink wat energie gekost, dus we gaan op huis aan. En oh ja, vanaf vandaag woont ze bij mij.”

“Wat een leuke positieve ontwikkeling, en dat zo snel. Maar ik ben blij voor jullie. Jullie zijn allebei schatten en van Rens had ik al een beetje begrepen dat een relatie en samenwonen niet zo zijn ding is.”